

Klachtenummer 2011 N-18 Schorsing en verwijdering van een leerling. Klacht deels ongegrond en deels gegrond.

Advies LKC KO van 23 juni 2011

De leerling is ten onrechte geschorst en verwijderd van school. Daarbij zijn fouten gemaakt in de procedure. De leerling is het slachtoffer geweest van treiterijen, zonder reden straffen en vals beschuldigen.

De klacht van mevrouw K te P, moeder van de minderjarige L, leerling van de Scholengemeenschap S te P, die door de Stichting B te P in stand wordt gehouden. De klacht is gericht tegen: de heer D, als docent verbonden aan Scholengemeenschap S, en het bestuur van Stichting B.

De inhoud van de klacht

L, ten tijde van het indienen van de klacht 15 jaar, is in 2008 op Scholengemeenschap S gekomen. Gedurende het schooljaar 2010/2011 is hij leerling van klas 3 havo.

Op 23 maart 2011 heeft zich in de les van de heer D, aangeklaagde, een incident voorgedaan. Vijf minuten voor het eind van de les vroeg L aan de leraar of hij een propje papier in de prullenbak mocht gooien. Dat werd toegestaan.

Toen L opstond, kwamen ook andere leerlingen in beweging. Zij wilden het klaslokaal al uit. Dat viel bij de heer D verkeerd. Hij gebod iedereen die al op was gestaan om na te blijven, ook L.

L, die immers toestemming had gekregen om het propje weg te gooien, was het er niet mee eens dat hij moest nablijven. Dat liet hij duidelijk blijken. De protesten van L vonden geen gehoor bij de heer D. Volgens hem kon L beter gehoorzamen.

L wilde de manier waarop hij behandeld was bij een leidinggevende orde stellen. Hij kwam toen bij de corrector, de heer E, terecht. Deze heeft na de heer D te hebben gehoord gezegd dat hij maar een eenvoudige leerling was, die maar beter kon gehoorzamen en luisteren.

Het incident was voor de school reden om L met ingang van 24 maart 2011 drie dagen te schorsen. Zijn ouders werden daarvan niet op de hoogte gebracht. L zelf heeft de schorsing voor zijn ouders verzwegen, omdat hij zijn moeder, die met gezondheidsproblemen kampt, niet extra wilde belasten. De school heeft uiteindelijk de ouders ingelicht.

Op 29 maart 2011 is klagster op school geweest. Zij vernam toen dat L ook van school verwijderd zou worden en dat niet alleen het incident uit de les van de heer D de reden was voor de getroffen maatregelen, maar dat er een hele reeks van gebeurtenissen uit het verleden meespeelde.

Klagster heeft toen van de heer E een brief, gedateerd 24 maart 2011, overhandigd gekregen, waarin de beslissing van de school inzake de schorsing en de verwijdering op schrift werd medegedeeld.

In die brief werd melding gemaakt van gedrag van L dat respectloos zou zijn. Vorige schorsingen werden er ook in genoemd. Er werd zelfs in de brief gemeld dat de bevordering van L niet afhankelijk zou zijn van zijn cijfers, maar van zijn gedrag.

Inmiddels was gebleken dat een aantal medeleerlingen het niet eens was met de schorsing, gevolgd door de verwijdering. In een petitie, gericht aan de directie, was dat aangegeven. De schorsing en de verwijdering vormen een te zware reactie op datgene wat bestraft zou kunnen worden. Docenten hebben misbruik van hun autoriteit gemaakt om een leerling het zwijgen op te kunnen leggen. Men schroomt daarbij niet kwesties erbij te halen die allang afgedaan zijn.

Voor het incident van 23 maart 2011 had L al het gevoel dat de heer D het op hem voorzien had. Voor ieder onbenullig punt werd L door hem aangesproken, ja zelfs bestraft. In een gesprek op 21 april 2011 met de ouders van L dat een rapportbespreking had moeten zijn, legde de heer D de nadruk op de gedragingen van L en zijn werkhouding. Klaagster merkt op dat het pestprotocol niet werkt, als een docent degene is die de leerling pest.

Procedureel is ook het een en ander fout gegaan. De school is nalatig geweest in het naleven van de voor schorsing en verwijdering geldende regels. Het besluit tot schorsing is niet tijdig aan de ouders van L schriftelijk bekendgemaakt. De school is overgegaan tot een verwijdering op een tijdstip waarop er nog geen andere school was die L kon plaatsen.

Het oordeel van de Commissie

Uit wat er door aangeklaagden aan correspondentie is overgelegd komt naar voren dat het gedrag van L de school aanleiding gaf tot het treffen van maatregelen. Voor de schorsing per 24 maart 2011 is L ook al enkele keren geschorst geweest. Tegen die schorsingen is door zijn ouders geen bezwaar gemaakt.

Bij brief van 10 september 2010 heeft de school L na een tweede schorsing verplicht om een cursus "anger management" te volgen.

De heer D, de mentor van L, heeft in het midden gebracht dat L, sinds 2008 21 keer op zijn gedrag is aangesproken. Er was onder meer sprake van het slaan van een leerling en van bedreigend gedrag tegenover medeleerlingen.

De genoemde voorbeelden van gedragingen waarop L is aangesproken, kunnen niet als onbenulligheden worden beschouwd.

De heer D heeft ook aangegeven dat het gedrag van L op van 23 maart 2010 minder onschuldig was dat de klacht wil doen voorkomen. L gaf blijk van onrustig gedrag en provocerend optreden gedurende de gehele les. Met het optreden van L tijdens de bewuste les was de maat vol. Hij is toen uit de les verwijderd.

De school heeft toen in de gedragingen van L kennelijk reden gezien om maatregelen tegen hem te treffen die hem beperkten in de toegang tot de school. Daarmee hebben aangeklaagden aannemelijk kunnen maken dat de getroffen maatregelen niet kunnen worden gezien als uitvloeisel van treiterijen, zonder reden straffen of vals beschuldigen.

Het ligt niet op de weg van de Commissie om de zwaarte van maatregelen van schorsing en verwijdering te beoordelen. Wel toetst zij of Scholengemeenschap S van de aan haar geboden beleidsruimte een passend gebruik heeft gemaakt.

De Commissie is van oordeel dat Scholengemeenschap S, gelet op de aaneenschakeling van gedragingen van L in redelijkheid op 24 maart 2011 heeft kunnen besluiten om tot een schorsing van twee dagen en om tot verwijdering van L over te gaan.

Voor zover de klacht betrekking heeft op de passendheid van de opgelegde maatregelen, verklaart de Commissie die ongegrond.

Dat neemt niet weg dat de maatregelen dermate ingrijpend zijn voor de bewuste leerling dat bij de oplegging daarvan de grootst mogelijke zorgvuldigheid in acht moet worden genomen. De Commissie gaat bij haar beoordeling dan ook na in hoeverre de opgelegde maatregelen de toets van de zorgvuldigheid kunnen doorstaan:

Ten aanzien van de schorsing: Klaagster verwijt de school dat die haarzelf niet in eerste instantie op de hoogte heeft gesteld van de schorsing van 24 maart 2011.

Tegen dat onderdeel is aangevoerd dat de school het beleid hanteert dat de leerling in eerste instantie zelf in de gelegenheid moet worden gesteld om zijn ouders van een opgelegde schorsing in kennis te stellen. Als van ouders een reactie op de schorsing achterwege blijft, neemt de school zelf contact op met de ouders. Op dat moment kan de school duidelijke worden of de leerling zelf zijn ouders van de schorsing in kennis heeft gesteld. Mocht dat niet

gebeurd zijn, dan zal de school daarvan alsnog melding doen aan de ouders.

De Commissie is van oordeel dat de school een dergelijke beleidslijn kan hanteren.

Voor zover de klacht inhoudt dat het niet onmiddellijk in kennis stellen van de ouders van L van de schorsing van 24 maart verwijtbaar is, verklaart de Commissie die ongegrond.

Ten aanzien van de verwijdering: In de brief van 24 maart, die op 29 maart aan klaagster is overhandigd, wordt namens de school aangekondigd dat er voor het komend schooljaar een andere school voor L gezocht dient te worden, omdat hij dan niet meer terug mag komen op Scholengemeenschap S.

Verderop in de brief wordt de term “uiteindelijke verwijdering” gebruikt.

Uit de gehanteerde woordkeus komt naar voren dat er sprake is van een definitieve feitelijke verwijdering met ingang van het nieuwe schooljaar. In ieder geval kon bij de ouders van L die indruk worden gewekt.

De ouders van L zijn vooraf niet gehoord over de het besluit tot verwijdering.

Na het overhandigen van de brief is van twee scholen bekend geworden dat zij bereid waren L te plaatsen.

Naar het oordeel van de Commissie heeft Scholengemeenschap S door een besluit tot verwijdering te nemen zonder vooraf de ouders van L te hebben gehoord procedureel onjuist gehandeld.

Bovendien had Scholengemeenschap S op 24 maart 2011 niet mogen besluiten tot een definitieve verwijdering van L, zolang er nog geen school bekend was waarop L kon worden toegelaten.

Voor zover de klacht inhoudt dat bij het besluit tot verwijdering niet alle procedurele regels in acht zijn genomen, verklaart de Commissie de klacht gegrond.

Aanbevelingen

De Commissie beveelt de Stichting B aan dat zij erop toeziet dat een voornemen tot verwijdering van een leerling ook als zodanig wordt gepresenteerd en niet als een reeds genomen besluit daartoe.